

PEYTON PLACE

Grace Metalious

PEYTON PLACE

Herziene vertaling Jetty Huisman

Nieuw Amsterdam *Uitgevers*

Eerste druk 1957

Oorspronkelijke titel *Peyton Place*. Uitgeverij A.J. Luitingh

© 1956 Grace Metalious

© 1957 oorspronkelijke Nederlandse vertaling Jan-Frits Kliphuis

© 2015 bewerking Nederlandse vertaling editie 1981 Jetty Huisman /

Nieuw Amsterdam *Uitgevers*

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Annemarie van Pruysen, www.amvp.nl

Foto omslag © Getty Images/George Marks

NUR 302

ISBN 978 90 468 1906 7

www.nieuwamsterdam.nl/gracemetalious

EERSTE BOEK

De Indian summer is als een vrouw. Rijp, hartstochtelijk maar grillig gaat ze haar eigen gang, zodat niemand zeker weet of ze wel komt en hoelang ze dan blijft. In het noorden van New England steekt de Indian summer vaak een hand met roodgelakte nagels op en houdt de winter nog even tegen. Ze brengt de laatste warme dagen mee, een onontgonnen seizoen dat nog even standhoudt totdat de winter, bewapend met ijs en uitgerust met kale takken en hardbevroren grond, het in bezit neemt. Wie al oud is, wiens jeugd door de bijtende winterse winden is verschrompeld, weet spijtig genoeg dat de Indian summer maar schijn is, en nuchter en cynisch moet worden verwelkomd. Maar de jongeren zien verlangend naar haar uit en zoeken gretig de sombere najaarshemel af naar tekenen die erop wijzen dat het wonder van de nazomer zich ook dit jaar weer zal voltrekken. En soms slaan zelfs de oude mensen, die toch beter moesten weten, hun vermoeide, winterse ogen op naar de hemel, om net als de hoopvolle jongeren te speuren naar de eerste symptomen van het vluchtige, milde seizoen.

Vroeg in oktober kwam de Indian summer eens in het stadje Peyton Place. Als een lachende, bekoorlijke vrouw spreidde de nazomer zich uit over het hele landschap en maakte alles zo mooi dat het pijn deed aan de ogen.

De laaghangende lucht was egaal blauw. De esdoorns, de eiken en de essen praalden in het ongewoon felle licht met donkerrode, bruine en gele tinten. De coniferen stonden als misprijzende oude mannetjes op de heuvels die Peyton Place omringden en verspreidden een groengeel licht. Op de wegen en de trottoirs van het stadje lagen dorre bladeren die zo vrolijk ritselden en zulke zoete geuren uitwasemden als

erop werd getrapt dat alleen stokoude mensen die erover liepen aan dood en bederf dachten.

Het stadje lag stil in de zomerse gloed van de najaarszon. Op Elm Street, de hoofdstraat van Peyton Place, bewoog niets. De winkeliers hadden de zonneschermen voor hun etalages neergelaten en berustten erin dat er zo weinig klanten waren. Ze trokken zich in hun achterkamer terug, waar ze afwisselend een dutje deden, de *Peyton Place Times* inkeken en luisterden naar het verslag van een honkbalwedstrijd op de radio.

Wie in oostelijke richting door Elm Street liep, kon voorbij de zes huizenblokken waarin de winkels en bedrijven van Peyton Place waren gevestigd, de toren van de protestantse kerk zien. De spits verhief zich boven de omringende boomkruinen en stak verblindend wit af tegen de blauwe lucht. In het westen werd het centrum ook afgesloten door een gebouw met een toren. Dit was de katholieke St. Jozefkerk met een spits die nog imposanter was dan die van de protestantse, want deze toren was versierd met een verguld kruis.

Seth Buswell, de eigenaar en hoofdredacteur van de *Peyton Place Times* had eens nogal dichterlijk geschreven dat de kerken de stad als twee gigantische boekensteunen schraagden en omvatten, maar deze opmerking had in het stadje heel wat aanstoot gegeven. Er waren niet veel katholieken die wat voelden voor samenwerking met de protestanten, terwijl de protestantse gemeenteleden er al even weinig op gesteld waren in één adem te worden genoemd met de paapse afgodendienaren. Als er dan al denkbeeldige boekensteunen in Peyton Place waren, dan zouden ze toch zeker van dezelfde gezindte zijn.

Seth had gelachen om de debatten die er die week overal in de stad te horen waren geweest en had de twee kerken in de volgende editie van zijn krant vergeleken met hoge bergen, die het zakenleven in het vredige dal beschermden. Zowel de katholieken als de protestanten hadden dit tweede artikel zorgvuldig doorgelezen om te zien of ze er ook maar een spootje sarcasme of lichtzinnigheid in konden ontdekken, maar ten slotte had iedereen de vergelijking aanvaard, waar Seth nog harder om had moeten lachen.

Dokter Matthew Swain, Seths beste vriend en oudste geestverwant, had gegromd: 'O, zijn het nu bergen? Vulkanen eerder.'

‘Ja, en ze spuwen allebei vuur,’ had Seth geantwoord en hij schonk hem lachend nog eens in.

Maar de dokter lachte niet mee. Er waren drie dingen op de wereld waaraan hij een gloeiende hekel had, zei hij vaak: de dood, geslachtsziekten en georganiseerde godsdienst.

‘In die volgorde,’ vulde de dokter altijd aan. ‘En er is nog nooit een mop over een van de drie verzonnen, al dan niet schuin, waar ik om heb kunnen lachen.’

Maar op deze warme oktobermiddag dacht Seth niet aan de strijd tussen de kerkgenootschappen; hij dacht eigenlijk helemaal nergens aan. Hij zat achter zijn bureau voor het raam van zijn kantoor dat uitkeek op straat, nam af en toe een slokje van zijn gekoelde drankje en luisterde verstrooid naar de honkbalwedstrijd.

Voor de rechtbank, een groot gebouw van witte natuursteen met een kopergroen koepeldak, zaten een paar oude mannen op de houten banken, zoals die wel voor elk openbaar gebouw in Amerikaanse provinciesteden lijken te staan. De mannen leunden achterover tegen de warme muur, hun vermoeide ogen in de schaduw van hun gehavende vilthoed, en koesterden hun koude, oude botten in de nazomerzon. Ze waren zo roerloos als de bomen waaraan de hoofdstraat zijn naam ontleende.

De geasfalteerde trottoirs onder de olmen, hier en daar oneffen geworden door de naar boven dringende wortels van de reusachtige bomen, waren verlaten. De klok in de rode bakstenen gevel van de Citizens’ National Bank tegenover de rechtbank sloeg eenmaal. Het was vrijdagmiddag, half drie.

2

Maple Street, die Elm Street halverwege het centrum kruiste, was een brede schaduwrijke laan, die van het noorden naar het zuiden door de hele stad liep. Bij het zuidelijke uiteinde, daar waar de bestrating overging in een onbebouwd stuk grond, stonden de scholen van Peyton Place. Kenny Stearns, een klusjesman in dienst van de gemeente, was naar deze gebouwen op weg.

‘Daar heb je Kenny Stearns,’ zei een van de mannen op de bank. Dat was niet nodig, want ze hadden Kenny allemaal gezien en ze kenden hem ook.

‘Helemaal nuchter... zolang als het duurt.’

‘Dat blijft niet lang zo.’

De mannen lachten.

‘En toch doet Kenny zijn werk goed,’ zei een van de oude mannen, Clayton Frazier, die er een principe van maakte het altijd met iedereen oneens te zijn.

‘Als-ie niet te dronken is om te werken.’

‘Volgens mij heeft Kenny nog nooit een dag verzuimd omdat-ie beschonken was,’ zei Frazier. ‘En in heel Peyton Place vind je geen betere tuinman dan Kenny. Alles wat-ie plant slaat aan.’

Een van de mannen lachte schamper. ‘Jammer dat Kenny met z’n vrouw niet zo veel geluk heeft als met z’n planten. Kon hij maar net zo goed naaien als zaaien.’ Deze opmerking werd met waardierend gegrijs en gegniffel ontvangen.

‘Ginny Stearns is een del en een sloerie,’ zei Clayton Frazier zonder te lachen. ‘Je begint niet veel als man wanneer je met een geboren hoer bent getrouwd.’

‘Behalve aan de drank gaan,’ zei de man die het eerst had gesproken. Hiermee scheen het onderwerp Kenny Stearns uitgeput te zijn en even bleef het stil.

‘Het is vandaag nog warmer dan in juli,’ zei een andere oude man. ‘Mijn rug jeukt van het zweet, verdomd als het niet waar is.’

‘Het blijft niet zo,’ zei Clayton Frazier. Hij schoof zijn hoed uit zijn ogen om naar de lucht te kunnen kijken. ‘Ik heb weleens meegemaakt dat het twaalf uur na zo’n hete dag al vinnig koud was en begon te sneeuwen. Het blijft niet zo.’

‘En ’t is ook niet gezond. Op zo’n dag als vandaag zou je weer aan zomerondergoed gaan denken.’

‘Gezond of niet, ik zal niet klagen als het tot volgend jaar juni zo mooi blijft.’

‘Het blijft niet zo,’ herhaalde Frazier en bij uitzondering scheen iedereen het met hem eens te zijn.

‘Nee,’ gaven de mannen toe, ‘het blijft niet zo.’

Ze keken Kenny Stearns na, die Maple Street was ingeslagen en even later uit het zicht verdween.

De twee scholen van Peyton Place stonden aan weerszijden van de straat. De lagere school was een groot, houten gebouw, oud, lelijk en gevaarlijk, maar de middelbare school was de trots van de stad. Die was van baksteen en de ramen waren zo groot dat ze bijna een hele muur besloegen en het geheel maakte zo'n zakelijke, moderne indruk dat het eerder aan een kleine, goed functionerende kliniek deed denken dan aan een school. Maar de lagere school was gebouwd in een wanstaltige Victoriaanse stijl en nog lelijker gemaakt met ijzeren brandtrappen die aan beide kanten van het gebouw zigzag naar beneden liepen, en boven op het gebouw stond een spitse, open klokkentoren. De bel van de lagere school werd geluid met een dik, geel touw dat van de klokkentoren door het plafond en de vloer van de eerste verdieping liep. Het uiteinde hing in een hoek van de gang op de begane grond en vormde een voortdurende verleiding voor kleine handen. De schoolbel was Kenny Stearns' geheime liefde. Hij poetste die zo geregeld dat de bel nu in de oktoberzon hing te glanzen als antiek tin. Nu hij het schoolgebouw naderde, keek Kenny op naar de klokkentoren en knikte tevreden.

'De hemelse klokken hebben vast geen mooiere klank dan jij,' zei hij hardop. Kenny sprak vaak hardop tegen zijn bel. Hij praatte ook tegen de schoolgebouwen en de verschillende planten en gazons in de stad die aan zijn zorg waren toevertrouwd. Uit de ramen, die met die mooie dag open stonden, dreef het gemurmel van stemmen en de geur van potloodslijpsel.

'Op zo'n dag moesten ze de school sluiten,' zei Kenny. Hij stond naast de lage heg die de school scheidde van het eerste woonhuis op Maple Street. Om hem heen steeg een warme, groene geur op van het gras en van de hagen die hij 's morgens had gesnoeid.

'Da's toch geen dag om te moeten scholen,' zei Kenny en hij haalde ongeduldig zijn schouders op, niet uit ergernis omdat hij het juiste woord niet kon vinden, maar omdat hij het vreemde gevoel dat zich van hem had meester gemaakt niet begreep. Hij had zich wel voorover op de grond willen werpen en zijn gezicht en zijn lichaam tegen al dat groen drukken.

‘Want zo’n dag is het,’ zei hij op dreigende toon tegen de stille gebouwen. ‘Maar niet om te moeten scholen.’

Hij zag dat er een twijgje in de heg omhoog was gekomen en zich nu boven de andere verhief zodat de regelmaat van de hagen, die van boven glad geschoren waren, erdoor werd bedorven. Hij bukte zich om dit voorlijke takje af te breken en voelde plotseling vertedering. Maar onmiddellijk daarop deed een onstuimig verlangen hem een handvol van de jonge groene blaadjes grijpen, die hij in zijn vuist fijnkneep tot hij het groene sap op zijn huid voelde en hij even hijgde van hartstochtelijke begeerte. Lang geleden, voordat hij had geleerd het zich niet aan te trekken, had hij dit gevoeld voor zijn vrouw, Ginny. Dezelfde ontroering, gevolgd door het felle verlangen haar te dwingen zich aan hem te geven, gewoon omdat hij sterker was. Met een heftig gebaar wierp Kenny de geplette blaadjes weg en wreef zijn hand af aan de stugge stof van zijn overall.

‘Verdomd nog aan toe, ik wou da’k een borrel had,’ zei hij fel, terwijl hij naar de dubbele voordeur van de lagere school liep.

Het was vijf minuten voor drie en het werd dus tijd dat hij zich opstelde bij het klokkentouw.

‘Verdomd nog aan toe, ik snak naar een borrel,’ zei Kenny en liep de houten trap voor de school op.

Kenny’s woorden waren gericht tot de schoolbel en daarom sprak hij op luide, doordringende toon, zodat zijn woorden duidelijk hoorbaar waren in de achtste klas, waar juffrouw Elsie Thornton les gaf. Sommige jongens lachten hardop en een paar van de meisjes giechelden, maar hun plezier was van korte duur. Juffrouw Thornton geloofde heilig dat als je een kind een vinger gaf, het onmiddellijk de hele hand nam en daarom greep ze meteen in, ook al was het vrijdagmiddag en voelde ze zich doodmoe.

‘Is er hier iemand die graag nog een half uurtje wil nablijven?’ vroeg ze. De jongens en meisjes, in leeftijd variërend van twaalf tot veertien jaar, werden stil, maar zodra ze hoorden dat Kenny de bel begon te luiden, schuifelden ze ongeduldig met hun voeten. Juffrouw Thornton tikte streng met een liniaal op haar lessenaar.

‘Het blijft hier stil tot ik zeg dat jullie kunnen gaan,’ beval ze. ‘Hebben jullie je laatjes ingeruimd?’

‘Ja, juffrouw,’ klonk het door elkaar.

‘Jullie kunnen gaan staan.’

Tweeënveertig paar voeten stommelden naar hun plaatsen in de rijen tussen de banken. Juffrouw Thornton wachtte tot alle ruggen recht waren, alle ogen op haar waren gericht en alle voeten stil waren geworden.

‘Ga dan maar,’ zei ze, en zodra ze de woorden had uitgesproken kreeg ze, net als altijd, de belachelijke aandrang in elkaar te duiken en haar hoofd met haar armen te beschermen. Vijf seconden later was het lokaal leeg en ontspande juffrouw Thornton met een zucht van verlichting haar spieren. Kenny’s bel luidde nog vrolijk door en de onderwijzeres bedacht geamuseerd dat Kenny de bel van drie uur aan het eind van de schooldag altijd met bijzonder enthousiasme luidde, terwijl hij diezelfde bel om half negen ’s morgens een droefgeestige klank gaf.

Als ik dacht dat ik er wat mee opschoot, zei juffrouw Thornton bij zichzelf, terwijl ze resolute pogingen deed om de pijnlijke plek tussen haar schouderbladen te ontspannen, dan zou ik ook willen dat ik een borrel had, verdomme.

Met een flauw glimlachje stond ze op en liep naar een van de ramen om de kinderen op het schoolplein na te kijken. De menigte was al in kleinere groepen en paren uiteengegaan en juffrouw Thornton zag dat er maar één kind alleen liep. Het was Allison MacKenzie, die zich zodra ze op het trottoir was uit het gedrang werkte en haastig alleen Maple Street afliep.

Een eigenaardig meisje, dacht juffrouw Thornton, starend naar Allison’s verdwijnende rug. Ze had sombere buien die ongebruikelijk waren voor zo’n jong kind. Het was ook vreemd dat Allison geen enkele vriendin had op de hele school, behalve Selena Cross. Het was een eigenaardig stel, die twee, Selena, donker als een zigeunerinnetje, een mooi meisje van dertien met ogen zo oud als de wereld, en daarnaast Allison MacKenzie, nog kinderlijk mollig, met wijdgeopende, onschuldige, vragende ogen en haar smartelijk sensitieve mond. Pantser jezelf, lieve Allison, dacht juffrouw Thornton. Zorg voor een schild zonder barstjes of zwakke plekken, anders kun je nooit de pijlen van het wrede lot afweren. God, wat ben ik moe!

Rodney Harrington kwam de school uitstormen en minderde geen vaart toen hij zag dat de kleine Norman Page vlak voor hem liep. Brutale rotjongen, dacht juffrouw Thornton woedend.

Ze verachtte Rodney Harrington en het lag aan haar karakter en haar manier van lesgeven dat niemand, en vooral Rodney zelf niet, dat ooit had gemerkt. Rodney was veertien jaar, groot en fors, met dik, zwart krulhaar en een mond met brede lippen. Juffrouw Thornton had een paar oudere meisjes uit de achtste klas eens horen zeggen dat Rodney 'een schatje' was, maar dat was ze helemaal niet met hen eens. Ze zou hem met veel plezier eens een goed pak slaag hebben gegeven. In het uitgebreide archief van schoolkinderen in juffrouw Thorntons hoofd was Rodney ingedeeld bij de lastpakken.

Hij is te groot voor zijn leeftijd, dacht ze, en te zelfverzekerd, omdat zijn vader geld en invloed heeft. Die jongen krijgt nog weleens een harde les.

Juffrouw Thornton beet op haar lip en sprak zichzelf streng toe: hij is nog maar een kind. Misschien komt hij nog goed terecht.

Maar ze kende Leslie Harrington, Rodney's vader, en ze twijfelde aan haar eigen woorden.

Rodney had de kleine Norman Page in zijn vaart omver gelopen. Hij sloeg tegen de grond, begon te huilen en bleef liggen tot Ted Carter erbij kwam om hem overeind te helpen.

De kleine Norman Page. Gek, dacht juffrouw Thornton, ik heb nog nooit een volwassene over Norman horen spreken zonder dat 'kleine' erbij te zeggen. Alsof het bij zijn naam hoort.

Norman, merkte de onderwijzeres op, scheen uitsluitend te bestaan uit hoeken. Zijn jukbeenderen waren geprononceerd in zijn kleine gezicht, en toen hij zijn betraande ogen droogde, vielen zijn scherpe, puntige ellebogen op.

Ted Carter klopte Normans broek af. 'Je mankeert niets, Norman,' klonk zijn stem door het geopende raam. 'Vooruit, je mankeert niets. Houd nu maar op met huilen, en ga naar huis. Niet huilen.'

Ted was dertien, lang en breed voor zijn leeftijd en met iets volwassens in zijn trekken. Van alle jongens in juffrouw Thorntons achtste klas was Ted de enige die de baard niet meer in de keel had. Zijn diepe bariton sloeg nooit meer over.

‘Waarom pak je niet iemand van je eigen leeftijd?’ vroeg Ted aan Rodney Harrington.

‘Ha, ha,’ zei Rodney nors. ‘Jou soms?’

Ted deed nog een stap in Rodneys richting. ‘Mij best,’ zei hij.

‘Ach, ga toch weg,’ zei Rodney. ‘Ik heb wel wat beters te doen.’ Maar juffrouw Thornton zag tot haar genoegen dat Rodney zelf wegging. Hij stapte arrogant het schoolplein af, gevolgd door een vroegrijp meisje uit de zevende klas, Betty Anderson.

‘Bemoei je met je eigen zaken!’ riep Betty over haar schouder tegen Ted. De kleine Norman Page snufte. Hij haalde een schone witte zakdoek uit de achterzak van zijn broek en snoot behoedzaam zijn neus.

‘Dank je, Ted,’ zei hij schuchter. ‘Dank je wel.’

‘Ach, smeer ’m,’ zei Ted Carter. ‘Loop maar gauw naar huis, anders komt je moeder je nog halen.’

Normans kin begon weer te trillen. ‘Mag ik met je meelopen, Ted?’ vroeg hij. ‘Alleen maar tot Rodney weg is? Ja?’

‘Rodney heeft nu wel wat anders aan zijn hoofd,’ zei Ted onverschillig. ‘Hij weet niet eens meer dat je bestaat.’

Ted raapte zijn boeken op en rende op een draffe achter Selena Cross aan, die al halverwege Maple Street was. Hij keek niet meer om naar Norman, die zijn eigen boeken opraapte en langzaam het schoolplein afliep.

Juffrouw Thornton voelde zich plotseling te moe om nog iets te doen. Ze legde haar hoofd tegen het raamkozijn en staarde afwezig naar het verlaten schoolplein. Ze kende de gezinnen waaruit de kinderen van haar klas kwamen, ze wist in wat voor huis ze woonden, in welke omgeving ze opgroeiden.

Waar doe ik het eigenlijk voor? vroeg ze zich af. Wat voor kans hebben deze kinderen om zich te ontworstelen aan het milieu waarin ze zijn geboren?

Op zulke momenten, wanneer juffrouw Thornton erg moe was, had ze vaak het gevoel dat ze de strijd tegen de onwetendheid ging verliezen, en dan greep de machteloosheid haar aan. Wat had het voor zin een jongen te dwingen de jaartallen van de opkomst en het verval van het Romeinse Rijk in zijn hoofd te stampen als die jongen, eenmaal groot geworden, toch alleen koeien zou melken zoals zijn vader en

grootvader voor hem hadden gedaan? Was het niet absurd een meisje dag in dag uit breuken te laten oefenen, terwijl ze later toch alleen de maanden hoefde te tellen van de ene zwangerschap na de andere?

Jaren geleden, toen juffrouw Thornton haar studie aan Smith College had afgerond, had ze besloten dat ze in haar geboortestreek zou blijven om daar als onderwijzeres te werken.

‘Je zult daar niet veel kans krijgen je radicale theorieën in praktijk te brengen,’ had de directrice tegen haar gezegd.

Elsie Thornton had geglimlacht. ‘Het zijn mensen van mijn slag en ik begrijp ze. Ik weet wel hoe ik ze moet aanpakken.’

De directrice had ook geglimlacht, het medelijdende lachje van iemand die het beter wist. ‘Als jij erachter komt hoe je die stugge mensen uit New England tot andere ideeën kunt brengen, dan word je wereldberoemd. Iedereen die iets voor de eerste maal in de geschiedenis doet, wordt beroemd.’

‘Ik heb mijn hele leven in New England doorgebracht,’ had Elsie Thornton gezegd, ‘en daar nog nooit iemand horen zeggen: “Wat goed genoeg was voor mijn vader, is goed genoeg voor mij!” Dat wordt vaak arrogant beweerd, maar het is een akelig cliché dat de bewoners van New England ten onrechte in de schoenen wordt geschoven.’

‘Veel succes, Elsie,’ had de directrice droefgeestig gezegd.

Kenny Stearns liep over het schoolplein en juffrouw Thornton schrok op uit haar gepeins. Onzin, hield ze zichzelf energiek voor. Ik heb een hele klas vol aardige, intelligente kinderen die uit heel gewone gezinnen komen. Maandag kijk ik er anders tegenaan.

Ze liep naar de kast en haalde er haar hoed uit, die ze nu voor de zevende herfst achtereen droeg. Terwijl ze de versleten, bruine vilt-hoed bekeek, schoten haar de woorden van dokter Matthew Swain te binnen: ‘Ik kan altijd aan een vrouw zien of ze onderwijzeres is.’

‘Heus, Matt?’ had ze lachend gevraagd. ‘Zien we er allemaal dan zo gefrustreerd uit?’

‘Nee,’ had hij geantwoord, ‘maar jullie zien er allemaal overwerkt en ondervoed en slecht gekleed en slecht betaald uit. Waarom ga je er toch mee door, Elsie? Waarom ga je niet naar Boston of zoiets? Met jouw ontwikkeling en intelligentie krijg je zó een goed betaalde kantoorbaan.’

Juffrouw Thornton had haar schouders opgehaald. ‘Och, ik weet het niet, Matt. Ik houd nu eenmaal van lesgeven.’ Maar net als toen koesterde ze de hoop die haar als zo veel onderwijzers door de eeuwen heen had bezield: als ik één kind maar iets kan geven, als ik bij één kind maar gevoel voor schoonheid kan wekken, liefde voor de waarheid, het besef onwetend te zijn, het kan bijbrengen wat honger naar kennis is, dan heb ik niet vergeefs geleefd.

Eén kind maar, dacht juffrouw Thornton, terwijl ze haar oude brui-
ne vilthoed opzette en vol genegenheid aan Allison MacKenzie dacht.

3

Allison MacKenzie liep snel het schoolplein af, zonder met een van de anderen te praten. Ze ging Maple Street door en sloeg toen rechts af, Elm Street in, en keek niet naar The Thrifty Corner Apparel Shoppe, de modezaak van haar moeder. Allison liep haastig verder, tot de winkels en woonhuizen van Peyton Place achter haar lagen. Ze beklom de lange, glooiende heuvel achter Memorial Park en bereikte ten slotte het punt waar de weg niet langer bestraat was; het terrein daarachter daalde steil af en was bedekt met rotsblokken en struiken. Het ravijn was afgesloten door een brede plank die aan weerskanten van de weg rustte op twee steunen, net enorme zaagbokken. Op de plank stond met grote, rode letters WEGEINDE. Op de een of andere manier vond Allison dat een mooi woord. Ze bedacht dat er ook EINDE VERHARDE WEG had kunnen staan of STEILE HELLING – GEVAARLIJK! en ze was blij dat iemand op het idee was gekomen het WEGEINDE te noemen.

Blij bedacht Allison dat ze nu twee hele dagen voor zich had plus wat er van deze mooie middag was overgebleven, waarin ze vrij was van de afschuwelijke school. Tijdens deze korte vakantie kon ze naar het einde van de weg lopen, alleen zijn en haar gedachten de vrije loop laten. Even kon ze hier doen wat ze zelf leuk vond en vergeten dat andere, rijpere meisjes van twaalf jaar dat waarschijnlijk flauw en kinderachtig zouden vinden.

De middag was doordrenkt van een lome, blauwe nazomerse schoonheid. ‘Oktobermiddag,’ herhaalde Allison telkens weer bij zich-

zelf. Het was een woord waarvan een bedwelmende, serene rust uitging. 'Oktobermiddag,' zei ze met een gelukzalige zucht en ze ging op de plank zitten met WEGEINDE erop.

Nu ze tot rust was gekomen en niet bang meer, kon ze doen alsof ze nog een kind was en geen meisje van twaalf dat al binnen een jaar naar de middelbare school zou gaan en zich hoorde te interesseren voor kleren en jongens en lichtroze lippenstift. Hier was alles wat ze als kind fijn had gevonden, en als ze op de heuvel was voelde ze zich niet zonderling en anders dan haar leeftijdgenoten. Maar tussen de mensen was ze onhandig, voelde ze zich ongeliefd en was ze zich er pijnlijk van bewust dat ze niet de charme en de zelfverzekerdheid bezat die andere meisjes van haar leeftijd volgens haar allemaal wel hadden.

Heel zelden overviel haar iets van dit verborgen, eenzame geluk, als ze op school was en er een boek of een verhaal werd gelezen dat ze mooi vond. Dan keek ze weleens snel op van de bladzijde en merkte dat juffrouw Thornton haar aankeek; ze wisselden dan een glimlachende blik. Maar ze zorgde er wel voor dat niemand anders iets van die blijheid merkte, want ze wist dat de andere meisjes van haar klas haar erom zouden uitlachen omdat dit niet het soort dingen waren waar je blij om hoorde te zijn. Zoiets zouden zij 'kinderachtig' vinden – de populairste vorm van afkeuring.

Allison zou niet veel van zulke tevreden dagen meer krijgen, want ze was nu al twaalf en ze zou gauw vriendinnen moeten gaan maken, zoals de meisjes op school. Ze zou bij de groep moeten horen, haar uiterste best moeten doen om op de anderen te lijken. En dat ging vast niet lukken. Ze zou worden uitgelachen en bespot en leven in een omgeving waarin zij als enige opviel omdat ze anders was.

Als iemand Allison MacKenzie zou hebben gevraagd wie 'de anderen' waren, dan zou ze hebben geantwoord: 'Iedereen, behalve juffrouw Thornton en Selena Cross en soms zelfs Selena.' Want Selena was mooi, terwijl Allison zichzelf een onaantrekkelijk meisje vond, mollig op de verkeerde plaatsen, plat waar ze gevuld had moeten zijn, met te lange benen en een te rond gezicht. Ze wist dat ze verlegen en onhandig was en allerlei dwaze ideeën had. Zo zag iedereen haar, behalve juffrouw Thornton en die dan nog alleen omdat ze zelf zo lelijk en onaantrekkelijk was. Selena was gewoon Allison's klachten met een

glimlach en een luchtig gebaar af te doen. 'Er is niks mis met je, meid,' zei Selena dan, maar Allison geloofde haar vriendin niet altijd. Toen ze ouder werd had ze om een of andere reden het gevoel gekregen dat niemand van haar hield en dat ze nergens thuishoorde. Hoe erg ze daaronder leed bleek wel uit het feit dat ze dacht dat dat altijd zo geweest was.

Allison draaide zich om en keek naar Peyton Place. Vanaf haar hoge zitplaats kon ze het hele stadje overzien. Ze zag de klokkentoren van de lagere school, de kerktorens en de blauwe, slingerende weg van de rivier de Connecticut, met de fabrieksgebouwen van rode steen, die als uitwassen op een van de oevers lagen. Ze zag het enorme bouwwerk van grijze natuursteen van Samuel Peytons kasteel, en ze tuurde naar de plaats waaraan de stad zijn naam ontleende. Toen ze dacht aan het verhaal dat de ronde deed over dit kasteel, huiverde ze even ondanks de warme zon en dwong ze zich een andere kant uit te kijken. Ze probeerde het wit met groene huisje te ontdekken waarin ze met haar moeder woonde, maar ze kon het niet onderscheiden tussen de andere huizen in haar buurt. Van waar Allison zat, was het een kilometer of drie lopen naar haar huis.

Allison woonde in een buurtje met eenvoudige, stevig gebouwde eengezinswoningen, meestal traditionele betimmerde witte huizen met groengeverfde sierlijsten. Ze had ooit uitgezocht waar het woord 'buurt' vandaan kwam. Het was verwant aan 'nabuur', dat buurman of -vrouw betekende. Even had het haar opgebeurd dat je burens geen vrienden hoefden te zijn. Er was helaas geen enkel woordenboek waarin je een verklaring kon vinden waarom de MacKenzies helemaal geen vrienden hadden in Peyton Place. Allison was ervan overtuigd dat het ontbreken van een vriendenkring kwam doordat de MacKenzies een apart gezin waren en dat niemand van de anderen daarom met ze om wilde gaan.

Terwijl ze op het bord met **WEGEINDE** zat stelde Allison zich voor hoe het zou zijn als het huis dat ze van hier niet kon zien, bewoond zou zijn met drukke, populaire mensen voor wie onophoudelijk de telefoon ging. Zolang ze hier zat kon ze zich verbeelden dat haar huis niet anders was dan alle andere – niet raar leeg en helemaal fout, zoals alles aan haar fout was: haar uiterlijk, haar leven en het feit dat ze geen vader

had. Slechts hier, alleen op de heuvel, voelde Allison zich zeker van zichzelf – en gelukkig.

Ze sprong van het bord en bukte zich om een tak op te rapen die door de gure wind en de regenvlagen van enkele dagen terug van een esdoorn was afgebroken. Zorgvuldig verwijderde ze alle twijgjes, zodat ze een bijna rechte stok overhield en onder het lopen ontdeed ze die van de bast. Toen ze daarmee klaar was bleef ze staan en drukte haar neus tegen het kale, groen-witte hout, waarvan ze de frisse, vochtige geur opsnoof. Ze liet haar vingers over het gestripte oppervlak glijden tot haar handen vochtig waren van het sap. Ze liep verder en stak de stok bij iedere stap in de grond, want ze speelde nu dat ze met een bergstok liep zoals mensen in films over de Zwitserse Alpen.

De bossen aan weerskanten van WEGEINDE waren al heel oud. Het hout dat hier groeide was evenals op enkele andere plaatsen in het noorden van New England nog nooit gekapt, want de stad eindigde bij Memorial Park en het hoger gelegen terrein was altijd ongeschikt geacht voor bebouwing omdat het te ongelijk en te rotsachtig was. Allison stelde zich voor dat de paden waarover ze door deze bossen liep dezelfde waren die de indianen hadden gebruikt voordat de blanke kolonisten zich hier hadden gevestigd. Ze dacht dat zij de enige was die hier ooit kwam en ze had het gevoel dat de bossen van haar waren. Ze hield van de bossen, en ze kende er ieder jaargetijde heel goed. Ze wist waar in het voorjaar de eerste arbutusstruiken uitliepen, als de sneeuw nog lang niet overal was gedooid, en ze kende stille, schaduwrijke plekjes waar viooltjes paarse plekken vormden wanneer de sneeuw was verdwenen. Ze wist waar ze het venusschoentje kon vinden en ze kende een verborgen wekje midden in het bos dat 's zomers één weelde was van boterbloemen en margrietten. Op een geheim plekje was een rotsblok waar ze vaak zat om er de roodborstjes te bekijken en ze kon in één oogopslag aan de takken zien wanneer de eerste nachtvorst zijn dodelijke werk had gedaan. Ze bewoog zich geluidloos door de bossen met een gratie die ze daarbuiten nooit had en ze dacht dat andere meisjes zich in de stad even zelfverzekerd voelden als zij hier, even vertrouwd met hun omgeving als zij met de bossen.

Allison volgde het pad dat naar een kleine wei leidde. De zomerbloemen waren nu weg en de hoge taaie stengels van de guldenroede